

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE LAATSTE ROOS

Een monoloog

door

Frans van Lancker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.3018

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE LAATSTE ROOS* op te voeren moet de naam van auteur *FRANS VAN LANCKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/42
ISBN 978-90-385-10873

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGE

(1 dame)

FLORENCE

DECOR

Een lege scène of een interpretatie van een kamer in het home. Aankleding naar eigen inzicht en middelen. Een gemakkelijke stoel kan al volstaan.

KORTE INHOUD

Florence, een ietwat oudere weduwe (grime kan hier wonderen verrichten), heeft heel haar leven ten dienste gestaan van haar man, haar kinderen en kleinkinderen, haar werkgever enz. . Ze heeft er uiteindelijk de buik van vol. Nu wil ze profiteren en zo belandt ze in 'De Laatste Roos', een rusthuis voor senioren. Hier leert ze Robert, 'Bobke', kennen. Langzaam en o zo voorzichtig ontluikt er een nieuwe liefde tussen deze twee, die zal bloeien als een laatste roos in de tuin van hun leven. Florence vertelt het ons op haar zeer eigen, komische wijze.

FLORENCE : Zes maand, ja, zes maand, dag op dag, ben ik hier nu al. Hier, dat is Home De Laatste Roos, een rusthuis voor oudere dames, en natuurlijk ook voor mannen van een zekere leeftijd. Maar vrouwen, die leven meestal langer dan mannen, en dus zijn ze ook hier in de meerderheid. De mannen, 't sterke geslacht zoals ze zeggen, dat is hier maar zwak vertegenwoordigd. Voor dames die op zoek zijn naar een treffelijke man is er hier bijna geen keuze.

Niet dat ik naar hier gekomen ben om een vis aan de haak te slaan, nee hoor, leve de vrijheid! Ge doet en ge gaat en ge staat waar en wanneer ge wilt. En ge zijt dat rap gewend, geloof me vrij. Ik heb tijdens mijn leven lang genoeg met een prikklok in mijn achterhoofd rondgelopen. Mijn leven lang heb ik altijd 'op tijd' moeten zijn: op tijd opstaan, op tijd op school, op tijd voor het avondeten, op tijd gaan slapen, op tijd mijn maandstonden (knipoogt bij wijze van tic; doet ze in de loop van de monoloog geregeld), op tijd op het werk, op tijd bij de coiffeur, op tijd bij de dokter, op mijn afspraak met mijn lief, op het sinterklaasfeest van mijn zoontje, op tijd met de afbetaling van mijn wasmachine, altijd maar op tijd, op tijd, op tijd,. Ge zoudt er een punthoofd van krijgen.

Ge moogt nu niet denken dat ik tegen mijn zin heb geleefd of dat ik mijne Ernest niet graag gezien heb. We zijn 30 jaar getrouwd geweest, met vallen en opstaan, in goeie en kwade dagen, zoals men zegt. Charlotje, de oudste dochter van onze Manuel, die gescheiden is, vroeg mij een tijdje geleden nog wat ons geheim was geweest om zo lang bij elkaar te blijven. Wel, meisje, er is maar weinig geheim mee gemoeid, heb ik haar geantwoord, het is doodsimpel: veel van elkaar kunnen verdragen en nog maar over weinig ruzie maken, nietwaar, madame? Maar als ge ziet hoeveel huwelijken er mislukken de dag van vandaag, blijkt dat toch niet zo doodsimpel te zijn.

Het portret van Ernest staat nog altijd op mijn kast, met daarnaast een boeket roosjes in nylon. Die heb ik ooit eens gewonnen als dertigste prijs in een kersttombola. Dat is gemakkelijk: ze blijven schoon, ze verwelken niet en ge

moet ze geen water geven. Aan de andere zijde staat er een koperen kandelaar met een kaars. Die ontsteek ik op Allerheiligen en op zijn verjaardag, de drieëntwintigste juni.

Tot een half jaar geleden heb ik altijd zelf mijn huishouden gedaan. Altijd zelf mijn meubels afgestoft, en de mensen die mij kennen weten dat ik daaraan altijd een grondige hekel heb gehad, altijd zelf gewassen en gestreken, alle dagen verse soep gekookt. Bij mij kwamen er geen conserven in huis, en een microwave met al die gevaarlijke stralingen, daar was ik veel te bang voor. Mijn brood heb ik ook lang zelf gebakken. Ik moet niet weten van al die chemische smeerlapperij die de bakkers tegenwoordig door hun deeg mengen. Maar de laatste tijd, 'k zeg het eerlijk, begon dat huishoudelijk gedoe danig op mijn zenuwen te werken. Ge kunt toch eens een beroep doen op uw kinderen, hoor ik denken. Ja, ik heb twee zonen en twee schoondochters, maar jullie weten het ook: zij hebben ook het hunne, met hun kinderen, en ze gaan alle vier nog uit werken en zo. En ik trek toch altijd mijn plan, zolang als het gaat. Ik val niet graag iemand anders lastig.

En op die manier ben ik in De Laatste Roos beland. Het is hier wel niet goedkoop, maar voor wie zou ik nog moeten sparen? Mijn kinderen verdienen goed hun boterham. En die zeggen zo dikwijls: maatje, profiteer ervan. En ge denkt: Ja, ik ga ervan profiteren, zolang als ik nog kan. Maar ge doet dat nooit, en weet ge waarom? Omdat ge zo niet gekweekt zijt. Mijn vader zei nooit veel, de mens, maar als hij twee zinnen sprak, was er toch altijd een keer het woord 'sparen' bij. Ik kom nog uit de tijd van de stenen spaarvarkens. De jongere generatie, die laten de centen wel rollen, zelfs de centen die ze geleend hebben. Zij profiteren wel van 't leven. Wel, het is misschien wat aan de late kant, maar hier in De Laatste Roos profiteer ik ook. Ik ben eindelijk op mijn gemak.

Als ik hier de eerste keer op bezoek kwam om kennis te maken, heeft de directeur mij die naam uitgelegd. "Het is de laatste roos uit de tuin van het leven, Florence, voor de winter begint en alles bevriest". Van bevrozen is er

hier geen sprake, de chauffage staat meestal gloeiend heet. Het is hier altijd zomer en ge voelt u hier op hotel. En het personeel is gediensig en vriendelijk, en ze noemen mij 'madame Florence'. Over het algemeen is het hier goed van eten, al vond ik mijn soep wel beter dan dat waterig geval dat we hier soms krijgen, waarvan dat ge niet weet of ge nu erwtensoep of kippensoep aan het eten zijt. Maar terwijl ge uw soep naar binnen slurpt, zijt ge toch meestal aan het babbelen, en dan let ge veel minder op hetgeen dat ze in uw bord scheppen. Kunt ge u voorstellen dat er hier een nachtzuster is die op haar avondronde bij iedereen nog eens binnenloopt om te vragen of we niets meer nodig hebben en om ons slaapwel te wensen?

Ze houden u hier in de gaten, dat wel. Ik mag hier geen voet verzetten of er heeft altijd wel iemand het gezien. Zit ik op een bank in de tuin, of rijd ik in de turnzaal op een hometrainer, er zal altijd wel iemand naast mij komen zitten om een praatje te slaan. Van vrouwen kan ik dat verdragen, als ze maar niet proberen uit te vissen hoeveel geld dat er op mijn spaarboekje staat en of ik ook blaastraining volg tegen urineverlies.

Met mannen heb ik het wat moeilijker. Vooral met hen die niets anders doen dan over zichzelf vertellen. En mochten ze dan nog iets interessants te zeggen hebben! Wat kan het mij schelen dat ze liever pistolets eten dan sandwiches en dat ze vroeger gingen boogschieten op de staande wip. "En als ik het jaar nadien gewonnen had, zou ik keizer geweest zijn". Op die informatie zat ik nu al de hele dag te wachten! En waar ik helemaal niet mee overweg kan zijn venten die zich gedragen als overjarige pubers. Hun tube testosteron mag bijna helemaal leeggelopen zijn, ze zullen het er toch nog op aanleggen om met allerlei afgezaagde complimentjes en dubbelzinnige praat in uw gratie te komen. "Ik ben er bijna zeker van dat gij liever een liggende wip hebt, hé Florence?" Moet ge daarom zo oud geworden zijn om zulke zever te verkopen?

Ge voelt ze al van ver afkomen met hun plastic Eddy-Wallyglimlach, hun bordeaux streepjesdebardeur, hun verdufte aftershave, die ze gewonnen hebben

aan een schietkraam op de foor, en hun pruik, die als een dode duif over hun kop hangt. Ze zitten nog geen vijf minuten naast u of ze beginnen al dichter te schuiven. Het zijn bijna allemaal mannen van Melle die zich eenzaam voelen in de Koekoeksstraat. En vooraleer ge het goed en wel beseft voelt ge hun zweehand op uw knie. Bij u ook, madame? Nog geen maand geleden fluisterde zo'n flauwe plezante in mijn oor dat hij mij een levendig wijveke vond, en of dat hij soms eens zijn potlood in mijn potloodslijperke mocht steken. Zijn potlood! Ik kan me zijn potlood levendig voorstellen. Ik durf wedden, als hij een erectie heeft en hij botst tegen een muur, dat hij zijn neus breekt.

Misschien, antwoordde ik hem, maar ik wil u eerst een mopje vertellen. Kent ge die van die man die 's morgens helemaal naakt voor de spiegel in de slaapkamer staat te paraderen? Hij vraagt aan de spiegel: "spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie heeft er de grootste lul van 't land?" Waarop zijn vrouw vanuit de badkamer roept: "Ikke!". Hebt ge me begrepen, overjarige Casanova? vroeg ik hem. Hij siste een godvedomse vloek tussen zijn valse tanden en droop af met zijn bot potlood tussen zijn kromme benen.

Ge moet van mij wel denken dat ik een koelkast ben, dat ik een franke teut heb en dat ik maar weinig kan verdragen van andere mensen. Wel, ge zijt fout. Schijn bedriegt.

Drie maanden geleden is er hier op een dag een nieuwe bewoner in de eetzaal verschenen. Hij zit twee tafels voorbij de mijne. Als hij zijn hoofd opheft, kan hij recht in mijn gezicht kijken. Ik geef toe dat ik het spijtig vind dat ze hem niet aan mijn tafel hebben gezet, maar a ja, Cyriel Van de Putte was toen net veertien dagen begraven en daardoor kwam er aan Cyriels tafel een stoel vrij. En zo komt het dat zuster Denise, toen meneer Robert hier voor het eerst binnenkwam, hem die lege stoel heeft toegewezen. En hij is er blijven zitten, a ja. Maar kom, terwijl hij op zijn eten knabbelt, kijkt hij soms in mijn richting. Het is al iets. Een mens mag ook niet in een keer alles willen, nietwaar?